

Arrest

nr. 84 927 van 19 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN TONGELEN, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 7 juni 2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 23 juni 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar dient hiertoe een wettig verblijf te hebben gehad voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008. Betrokkene toont dit echter niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen terug te vinden. Een poging tot huwelijk, zoals aangehaald door betrokkene, wordt door onze diensten niet aanvaard als een geloofwaardige poging. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van verschillende getuigenverklaringen, een deelcertificaat Nederlands Tweede taal Alfa breakthrough 3 d.d. 19.11.2008, een inschrijvingsformulier bij het centrum voor basiseductie voor de cursussen Nederlands tweede taal alfa breakthrough 4 en 5, een intake bij de Open School d.d. 14.03.2008, een verklaring van aanmelding bij het huis van het Nederlands d.d. 25.01.2005, een attest van het volgen van Nederlandse taallessen in het schooljaar 2002-2003 bij de Open School, een werkbelofte vanwege BVBA N. C., betrokkene zou lid zijn van vzw Kebdana sinds 2001 en betrokkene zou volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Betrokkene wenst zich verder te beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. . Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt enkel een werkbelofte vanwege BVBA N. c. voor. Gezien dit echter geen arbeidscontract is, kan dit niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Betrokkene wenst zich verder te beroepen op de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt, maar hij laat na dit verder te specificeren.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 maart 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 april 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 maart 2012 opgenomen grond, stelt zij dat haar doel was een regularisatie te verkrijgen, dat zij wil beoordeeld worden onder de vroegere criteria van artikel 9bis (taal, integratie en werkbereidheid) en de toepassing wil van de algemene criteria van artikel 9bis.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 25 april 2012 gevoerde betoog en het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, wijst de Raad op het volgende.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ter adstruering van het hoger vermelde enig middel het volgende uiteenzet:

“Krachtens punt 2.8. B. van de instructie d.d. 26 maart 2009 van de Minister van Migratie en Asielbeleid komt men in aanmerking voor een regularisatie indien de desbetreffende persoon voorafgaand aan de regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven, een arbeidscontract kan voorleggen en een arbeidskaart B kan verkrijgen.

Verzoeker verblijft sinds 20 juni 2001 ononderbroken op Belgisch grondgebied. (zie stuk 2)

Tevens toont verzoeker aan een duurzame lokale verankering te hebben in België. Sinds de aankomst van verzoeker in België, geniet hij onderdak bij B. F. in (...)straat xx te 2140 Borgerhout. (zie stuk 4)

Dat verzoeker sinds 2001 onafgebroken in België verblijft wordt tevens bevestigd door zijn huisarts. Dr. F. H. met praktijk te (...)lei xxx, 2100 Deurne. (zie stuk 5)

Tevens is verzoeker sedert 2001 lid van de VZW K, (...)straat xx, Borgerhout. (zie stuk 6)

De integratie en verankering van verzoeker blijkt onder meer uit de verklaring van Mevr. D. N. d.d. 14.09.2009. (zie stuk 7) Bovendien heeft verzoeker tal van cursussen gevolgd zoals o.m. bij de open school voor volwassenen te Antwerpen en het Huis van het Nederlands. (zie stukken 8 en 9)

Tevens brengt verzoeker een attest van werkbereidheid naar voren. (zie stuk 10)

Tot slot heeft verzoeker een arbeidscontract afgesloten met R. A. waar hij zal helpen in een cafe, arbeidsplaats (...)baan xxx, 2140 Borgerhout. (zie stuk 3)

Uit voorgaanden blijkt wel degelijk dat verzoeker in aanmerking komt voor regularisatie.

Desalniettemin nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2011 een negatieve beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het redelijkheidsbeginsel door te oordelen dat verzoeker zich niet bevindt in de voorwaarden beschreven in punt 2.8 B van de in de instructie d.d. 26 maart 2009 van de Minister van Migratie en Asielbeleid, terwijl uit bovenstaande wel degelijk blijkt dat hij aan deze voorwaarden voldoet.”,

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de zij niet voldoet aan het criterium 2.8B (en tevens het criterium 2.8A) van de vernietigde instructie, in het verzoekschrift uitsluitend aanvoert dat zij wél voldoet aan voormeld criterium. De voorwaarden inzake het ononderbroken verblijf en de voor te leggen arbeidsovereenkomst, kaderen in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar verwijst naar een instructie van 26 maart 2009, maar de Raad wijst erop dat met laatstgenoemde instructie een nieuwe “*prangende humanitaire situatie*” aan de bestaande lijst van zulke situaties werd toegevoegd, met name families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielpprocedure, en deze instructie in het geheel geen melding maakt van een criterium 2.8B. Ondanks het feit dat de verzoekende partij bij haar verwijzing naar de instructie een verkeerde datum hanteert, blijkt duidelijk uit de inhoud van haar uiteenzetting, waarin zij uitdrukkelijk verwijst naar criterium 2.8B en naar hetgeen dit criterium inhoudt, dat zij op de instructie van 19 juli 2009 doelt. Daar waar zij ter terechtzitting van 25 april 2012 beweert dat zij naar de vroegere of de algemene criteria van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft verwezen, blijkt, tevens gelet op het voorgaande, duidelijk uit het verzoekschrift dat zij slechts naar de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 heeft verwezen en de toepassing ervan vraagt. De Raad benadrukt nogmaals dat het betoog ter terechtzitting er niet toe strekt onvolkomenheden van het verzoekschrift recht te zetten.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het ganse betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B, zodat zij in essentie een toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsplicht, betoog dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Daar waar de verzoekende partij de schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke specifieke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies doelt. Een schending van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* kan niet worden aangevoerd. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS